

KWIECIEŃ 2020

AKTUALNOŚCI ZŁOTOWSKIE

ZŁOTÓW
 WIELKOPOLSKIE ZDROJE

INFORMATOR URZĘDU MIEJSKIEGO W ZŁOTOWIE

Gdyby ściany mogły mówić...

CIEKAWOSTKI W ZWIĄZKU Z 650–LECIEM MIASTA ZŁOTOWA CHCEMY ZAPOZNAĆ MIESZKAŃCÓW I LUDNOŚĆ OKOLICZNYCH MIEJSCOWOŚCI Z HISTORIĄ ORAZ TRADYCJAMI, DLATEGO DZISIAJ KILKA SŁÓW NA TEMAT BUDYNKU MUZEUM ZIEMI ZŁOTOWSKIEJ.

Budynek Muzeum Ziemi Złotowskiej to unikalny przykład szkieletowego budownictwa mieszczańskiego XVIII w. na Krajnie, który zachował najwięcej elementów pierwotnego ukształtowania i jest doskonałym przykładem ówczesnej zabudowy miasta. Dom przy ul. Wojska Polskiego 2a (do roku 1933 ul. Szkolnej 2), w świetle dokumentu, istniał już w początku XIX w. Fakt ten dokumentuje plan miasta z 1810 r., a pośrednio wzmianka archiwalna z 1829 r. wymienia-

jąca dom mieszkalny wśród zabudowy posesji.

Wcześniejsze zapiski w księgach wieczystych z lat 1792 – 1827 dotyczą wyłącznie właścicieli, nabywających nieruchomość drogą przetargu lub kupna bezpośredniego. W tym czasie parcela przechodzi kilkakrotnie z rąk do rąk, a kolejnymi nabywcami są rzemieślnicy – farbiarze, rekrutujący się z liczego wówczas w Złotowie środowiska sukienników.

Począwszy od roku 1833 sytuacja ulega zmianie i dom pozostaje w posiadaniu jednej

UZUPEŁNIJ TEKST WYKORZYSTUJĄC SŁOWA Z TABELKI.

Dom, w którym mieści się Muzeum Ziemi Złotowskiej, pochodzi z wieku. Centralnym miejscem budynku jest , w którego wnętrzu znajduje się Nad , na piętrze, mieści się Dom jest konstrukcji , czyli podstawę tworzą czarne belki z , a pola między nimi wypełnione są i W podziemiach muzeum jest z sufitem

kominiarstwo, czarna kuchnia, XVIII, wędzarnia, czarna kuchnia, piwnica, trzcina, drewna, kolebkowym, glina, szachulcowej

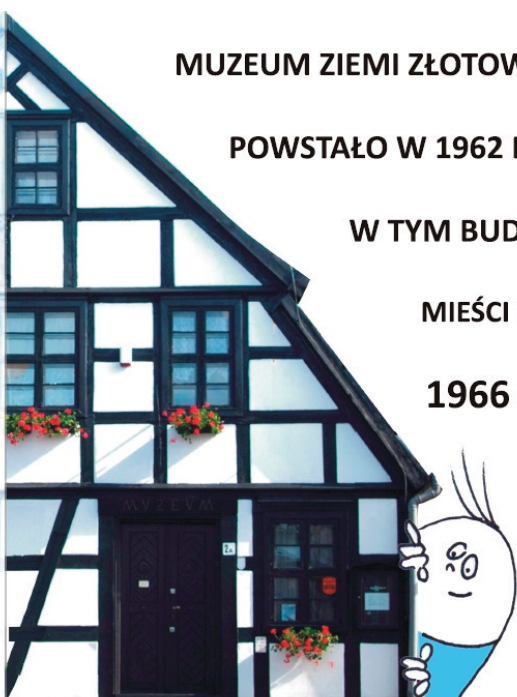
MUZEUM ZIEMI ZŁOTOWSKIEJ

POWSTAŁO W 1962 ROKU,

W TYM BUDYNKU

MIEŚCI SIĘ OD

1966 ROKU.

Oblicz, od ilu lat Muzeum znajduje się w zabytkowym domu mieszczańskim.

20....
- 1966

i tej samej rodziny Waldor. W 1900 roku nieruchomość nabywa Otto Abraham, farbiarz, który w dwadzieścia pięć lat później buduje na pozostałej części działki (w kierunku jeziora Baba) dwupiętrową kamienicę. Spadkobiercy ostatniego właściciela emigrują z Polski w roku 1945, a zachowane obiekty przechodzą na Skarb Państwa. Zagrożenie obiektu planowaną rozbiorą (poł. lat 60-tych XX w.), usytuowanego przy ulicy Wojska Polskiego 2a, spowodowało interwencję władz konserwatorskich, które zdecydowały jego restytucję i adaptację na cele muzealne. Projektowane prace rekonstrukcyjne wymagały przeprowadzenia badań architektonicznych, których wykonanie zlecono zespołowi profesora Biegańskiego z Katedry Historii Architektury i Sztuki Politechniki Warszawskiej, który otrzymał nagrodę rektora uczelni. Podczas prac renowacyjnych i budowlanych odtworzono wygląd i wcześniejszy układ pomieszczeń.

Wnętrze nawiązało do stanu po pierwszej przebudowie z 1833 roku, co wymagało nielicznych

zmian. Zachowano oficynę z 1875 roku w pierwotnej formie szkieletowo-murowanej. Całość projektu zakończono po trzech latach w 1966 r. Jedną z ciekawostek budowlanych zabytkowego domu szachulcowego jest szeroki komin nogawicowy obejmujący „czarną kuchnię”. W jego ścianach zachowały się trzy kominki ogrzewające przyległe pomieszczenia i służące równocześnie jako paleniska kuchenne. Muzeum posiada piwnicę sklepioną kolebkowo – materiałem jest cegła, a w przyziemiu kamień.

Konstrukcja szkieletowa wypełniona jest ceglami i tynkiem od ulicy, glina i brusami od strony ogrodu. Całość przykrywa łamany dach pokryty dachówką. Budynek ma parter ceglany, zaś piętro szachulcowe. Jako surowca na konstrukcję szkieletową muzeum użyto drewna dębowego, sosnowego i modrzewiowego.

W zrekonstruowanej kamienicy mieszczańskiej jest dziewięć pomieszczeń o łącznej powierzchni wystawowej 231 metrów.